

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **S. B.**,

skazanego za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 października 2025 r.,

w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 25 marca 2025 r., VI Ka 938/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 13 czerwca 2022 r., III K 12/18,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego S. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 13 czerwca 2022 r., III K 12/18, S. B. został uznany za winnego czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono czas rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, orzeczono także o kosztach procesu.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, zainicjowanego apelacją obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 25 marca 2025 r., VI Ka 938/22, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego zaskarżając go w całości, zarzucając „istnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.) w postaci nienależytej obsady Sądu, tj. wydania zaskarżonego orzeczenia przez sędziego X. Y., który to Sędzia został powołany na stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018.3), w zakresie Sędziego X. Y. była to uchwała KRS Nr [...] z dnia [...] 2022 r.”. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nią wyroku.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, jak również o nieuwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy jest związany uchwałą połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA-I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7). Wykładnia prawa zawarta w tej uchwale jest nadal obowiązująca i w myśl art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (tj.: Dz. U. z 2024 r., poz. 622) Sąd Najwyższy pozostaje nią związany jako zasadą prawną. Sąd Najwyższy konsekwentnie staje na trafnym stanowisku, że nic w tym względzie nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61 (tak: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2022 r.,

I KO 79/21 i I KO 80/21; por. także m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2023 r., IV KZ 59/21; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2023 r., II KK 489/21; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2023 r., II KK 74/22). W uchwale połączonych Izb Sąd Najwyższy orzekł, że: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.” W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że wadliwość procedury nominacyjnej nie powoduje automatycznie, iż sąd powszechny z udziałem sędziego powołanego w takiej procedurze jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Pogląd zawarty w uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego został następnie potwierdzony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22). Z tego orzeczenia wynika, iż „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”. Jednocześnie Sąd Najwyższy uznał, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy nowelizującej nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1.

Mając na względzie treść zarzutu i uzasadnienia kasacji, a także kryteria brane dotychczas pod uwagę w orzecznictwie jako mające wpływ na wynik testu

niezależności i bezstronności sędziego, nie można stwierdzić, że sąd z udziałem SSO X. Y. nie spełniał minimalnego standardu niezależności i bezstronności. W konsekwencji sąd z jego udziałem nie był sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Uzasadniając zarzut dotyczący uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., obrońca zasadniczo ograniczył się do faktu powołania sędziego w wadliwej procedurze i nie wskazał żadnych konkretnych okoliczności, które mogłyby prowadzić do negatywnego wyniku testu niezależności i bezstronności. Obrońca podkreślił wyłącznie, że „SSO X. Y. zgłosił swoją kandydaturę do służbowego awansu już po orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który wskazał, że suma okoliczności towarzyszących ukształtowaniu Krajowej Rady Sądownictwa po nowelizacji ustawy o KRS może prowadzić do powzięcia wątpliwości co do niezależności tego organu, biorącego udział w procedurze powołania Sędziów (pkt 142-144 wyroku TSUE z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i inni w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18, ECLLEU: C:2019:982)”. Jest faktem, że sędzia X. Y. zgłosił się do postępowania konkursowego przed wadliwie powołaną KRS w momencie, gdy status tej Rady oraz konsekwencje wydawania orzeczeń przez sądy z udziałem sędziów powołanych na jej wniosek były powszechnie znane i wynikały z rozstrzygnięć Sądu Najwyższego oraz trybunałów międzynarodowych. Jednak sam ten fakt nie jest wystarczający do stwierdzenia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Jest on jedynie wyrazem niewłaściwego moralnego nastawienia sędziego X. Y. do destrukcyjnych „reform” wymiaru sprawiedliwości. Jednakże jest to argument, który ostatecznie sprowadza się do kwestionowania składu Sądu Okręgowego wyłącznie ze względu na fakt powołania sędziego w określonej procedurze.

Także Sąd Najwyższy z urzędu nie jest w posiadaniu informacji, które wskazywałyby na zasadność zarzutu nienależytej obsady sądu. Jak wynika z dokumentów dostępnych w domenie publicznej, w procedurze awansowej sędziego X. Y. Krajowa Rada Sądownictwa wydała uchwałę nr [...], w której przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie go do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie. Według informacji zawartych w uzasadnieniu uchwały, sędzia X. Y. był

jedynym kandydatem, przez sędziego wizytatora został oceniony „wyróżniająco”, uzyskał poparcie Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie (stosunek głosów: 8 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”). Jednocześnie Sąd Najwyższy nie dotarł do żadnych dostępnych w domenach publicznych informacji sugerujących ściśle powiązania SSO X. Y. z ówczesną władzą wykonawczą. Sędzia nie podpisywał list poparcia dla kandydatów do wadliwie ukształtowanej KRS, nie pełnił funkcji prezesa czy wiceprezesa sądu, jak również funkcji związanych z postępowaniami dyscyplinarnymi sędziów (prezesa lub sędziego sądu dyscyplinarnego, rzecznika dyscyplinarnego).

Nie można pominąć, że Sąd Najwyższy w dotychczasowych orzeczeniach nie stwierdził nienależytej obsady sądu z udziałem sędziego X. Y., oceniając tę okoliczność w warunkach konkretnych spraw. Postanowieniem z dnia 12 marca 2024 r. Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację obrońcy skazanego zawierającą zarzut nienależytej obsady sądu z powodu zasiadania w nim SSO X. Y. (sprawa II KK 393/23). Z kolei postanowieniem z dnia 16 maja 2022 r. Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację, w której również sformułowano zarzut związany z faktem zasiadania w składzie orzekającym Sądu sędziego X. Y., tym razem jako sędziego delegowanego. W uzasadnieniu tego postanowienia wskazuje się, że „nie stwierdzono bowiem żadnych zastrzeżeń osobistych, wskazujących, iż rozpoznanie sprawy przez sędziego było obarczone jakimikolwiek wpływami czy sugestiami innych osób, które w realiach niniejszej sprawy prowadziłyby do naruszenia standardu bezstronności i niezawisłości” (postanowienie Sądu Najwyższego w sprawie II KK 66/22). Brak uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z orzekaniem przez sąd z udziałem SSO X. Y. potwierdzono także w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2024 r., II KK 80/24.

Bez znaczenia w tej sprawie jest sygnalizowana w kasacji kwestia braku złożenia w postępowaniu odwoławczym wniosku o wyłączenie sędziego, bowiem o niezasadności zarzutu kasacji przesądza brak konkretnych okoliczności, wskazujących na niespełnienie przez SSO X. Y. minimalnego standardu niezawisłości i bezstronności.

Podsumowując, kasację należało uznać za oczywiście bezzasadną. Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 postanowienia uzasadnia art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Ze względu na uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowym było rozpoznawanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nią wyroku.

Z uwagi na powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]